

Arrest

nr. 230 769 van 23 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juni 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2018 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Spaanse vader, de heer A.A.

Op 24 mei 2019 weigerde de gemachtigde van de bevoegde minister het verblijf van meer dan die maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2018 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1995

Geboorteplaats: A. Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te : [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse vader, de genaamde A. A., A. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)’ Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en is betrokkene ook ten laste in België. Als bewijs dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst, legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Geldstorting via Sigue Money Transfer op datum van 04.03.2015, 26.07.2015, 03.06.2015, met afzender A. A., A., en begunstigde A., A.

- Geldstorting via MoneyGram, op datum 05.02.2014 afzender A., A. A. en begunstigde S. A.

Advocaat J. V. L. meldt in zijn schrijven dd 27.02.2019 dat betrokkene uitdrukkelijk wenst te verwijzen naar

de stukken die bij zijn aanvraag dd. 31.05.2018 werd voorgelegd.

- Een document niet vertaald naar één van de drie Belgische landstalen met vermelding REGISTRADORES De España en datum vermelding 27.03.2018.

- Een document niet vertaald naar één van de drie Belgische landstalen, met bovenaan vermelding ‘Gobierno De España, Ministerio De Empleo Y Seguridad Social. En datum vermelding 23.03.2018.

- Een attest betreffende de registratie van eigendom in Spanje op datum van 27.07.2018, met betrekking tot de registratie van eigendom in Spanje, waaruit blijkt dat A., A. geen bezittingen heeft op heel het grondgebied.

- Een attest afgeleverd door de Spaanse overheid dd. 27.07.2018, betreffende de actuele situatie, met vermelding dat A. E. A. °[...]1995 zich nooit heeft ingeschreven op de arbeidsmarkt.

- Attesten van het OCMW Antwerpen dd. 19.03.2018 – 13.12.2018 - 26.02.2019 dat de referentiepersoon tot op heden geen financiële steun vroeg en een attest dd 13.06.2018 op naam van betrokkene dat hij tot op heden (dus tot 13.06.2018) geen financiële steun vroeg. Voor de periode na 13.06.2018 werd er op naam van betrokkene geen nieuw attest voorgelegd. - Attest van CM dd 26.02.2019 op naam van A. A. A. dat hij een arbeidsongeschiktheid geniet voor een periode van november 2018 tot en met 31.01.2019. De referentiepersoon heeft voor die periode van 3 maanden een netto inkomen van 1077,10 euro/maand.

- Recente uitgevoerde betalingen door de referentiepersoon : één klantticket / stortingsbewijs bij Bpost dd.12.02.2019 voor een bedrag van 100 euro en 3.30 euro kosten.

- Huurcontract voor de woning gelegen [...] Merksem tegen een huurbedrag van 700 euro/maand. Intussen wonen betrokkenen sedert 15.04.2019 samen in de [...] Antwerpen. Hiervan werd geen nieuw huurcontract voorgelegd.

- Attest van verhoogde tegemoetkoming (VT) bij CM Antwerpen uitgereikt op 28.02.2019.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Spanje ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen

voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Spanje financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen in Spanje betreft, deze is onvoldoende aangetoond. Het attest dat betrokkene aldaar geen eigendommen heeft en er nooit heeft gewerkt, zijn opgemaakt nadat hij Spanje reeds had verlaten. Betrokkene bevindt zich immers al in België sedert 13.09.2017. Betrokkene heeft dan ook geen belangen meer in Spanje, gezien hij zich hier wil komen vestigen bij zijn vader.

Wat het inkomen van de referentiepersoon betreft geniet hij een uitkering van CM voor de voorgelegde periode van 1 november 2018 tot 31 januari 2019 een totaal netto bedrag van 3231,30 euro wat neerkomt op 1077,10 euro netto per maand. Dit bedrag is niet voldoende voor een gezin bestaande uit 5 volwassenen en 1 kind. Uit het dossier blijkt immers dat op het adres Offerandestraat 8/201, 2060 Antwerpen naast de referentiepersoon en zijn echtgenote ook nog 3 volwassen kinderen en 1 minderjarig kind wonen. Bovendien dient overeenkomstig art. 40bis de referentiepersoon aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, hetgeen heden 1254,82 euro bedraagt. Dit is hier duidelijk niet het geval en de referentiepersoon dient ook nog eens volgens het voorgelegd huurcontract 700 euro/maand huur te betalen. De maandelijkse huurprijs voor de woning gelegen in de [...], waar betrokkenen sedert 15.04.2019 wonen, is ons niet bekend.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit Spanje en de referentiepersoon volgens huidige gegevens niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene bijkomend ten laste te nemen, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn eerste middel, dat uit 5 onderdelen bestaat, toe als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoeker baseerde zijn aanvraag gezinshereniging op artikel 40bis, §2, 3° Vw.

Art. 40bis, §2, 3° luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2", beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Verzoeker startte een procedure gezinshereniging met zijn Spaanse vader, van wie hij ten laste is, een Europese burger die zijn recht op vrij verkeer uitoefent en zich in België heeft gevestigd. Verweerder stelt echter dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij dient aan te tonen ten laste te zijn van een Belg. Dit klopt niet. Aangezien verzoeker zich baseert op artikel 40 bis Vw. is er geen sprake van een gezinshereniging met een Belg. Er gelden andere regels voor Belgen (artikel 40ter Vw.) dan voor Europese burgers. Aangezien verweerder klaarblijkelijk de regels die van toepassing zijn op gezinshereniging met Belgen nagaat, is er een schending van artikel 40bis Vw. en van de formele motiveringsplicht. Dit blijkt bovendien opnieuw wanneer verweerder stelt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 40ter Vw. maar geenszins in artikel 40bis Vw. (zie ook verder).

Tweede onderdeel

Verweerder stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was.

Zoals verweerder zelf opmerkt in bestreden beslissing voegde verzoeker de volgende documenten:

- Een document waaruit blijkt dat verzoeker geen bezitting had in Spanje in 2018
- Een document waaruit blijkt dat verzoeker zich nooit heeft ingeschreven op de Spaanse arbeidsmarkt.

Dat de attesten zijn opgemaakt na het vertrek van verzoeker uit Spanje, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker nooit heeft gewerkt in Spanje. Noch in 2016 en noch in 2017 heeft verzoeker gewerkt in Spanje. Dat het attest dateert van 2017 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op de Spaanse arbeidsmarkt geen eigen inkomsten heeft verworven.

Verweerder schuift het attest aangaande het feit dat verzoeker op 27.03.2018 geen bezittingen had in Spanje ook eenvoudig weg aan de kant door te stellen dat verzoeker op dat moment Spanje al had verlaten.

Het is echter belangrijk om elk document op een zorgvuldige manier te beoordelen en naar waarde te schatten. Verzoeker moet zijn staat van behoeftigheid aantonen vanaf zijn 21 jarige leeftijd, namelijk vanaf 21.05.2016 tot zijn vertrek naar België, in september 2017. Het voorgelegde attest stelt dat hij op 27.03.2018 geen eigendom had verworven. Als verweerder ervan uitgaat dat dit attest weinig waarde heeft, is het niet redelijk of zorgvuldig om ervan uit te gaan dat een 21-jarige werkloze jonger in de periode van 2016-2017 een eigendom heeft verworven en hiervan inkomsten heeft verworven zodat hij zich niet langer in een staat van behoeftigheid bevond. Om de redenering van verzoeker te volgen zou hij dit bezit ook weer in een halfjaar tijd hebben moeten verkopen. Dit is niet realistisch. Dergelijke redenering is zo vergezocht dat deze niet als redelijk kan worden beschouwd of niet als conclusie kan bestaan na een zorgvuldige feitenbeoordeling. Derde onderdeel Inzake de bestaansmiddelen dient verzoeker het volgende op te merken:

- Eerste subonderdeel

Verweerder verwijst naar een aantal documenten die verzoeker voegde bij zijn aanvraag gezinshereniging, waaronder een bewijs van de inkomsten van zijn vader. Verweerder stelt hierover dat hij een netto inkomen per maand van 1.077,10 euro/maand heeft. Dit klopt niet. Uit het gevoegde attest had verweerder kunnen opmaken dat hij bedrag van 53,42 euro per dag ontvangt in de meest recente maand. In januari resulteerde dit in een inkomen van 1.442,34 euro, in november was dit 1.282,06 euro. De bedragen nemen nooit af en omwille van de arbeidsongeschiktheid van +66% is de uitkering voor verzoekers vader gegarandeerd. In mei was dit tevens 1.442,34 euro (zie stuk 6). Besluiten dat verzoekers vader een gemiddeld inkomen van 1.077,10 euro/maand is klopt gewoonweg niet en dit besluit is onzorgvuldig. Het inkomen van de vader van verzoeker is dus wel degelijk hoger dan het bedrag van 1.254,82 dat verweerder als minimum naar voren schuift, namelijk het leefloon voor een gezin. Anders oordelen vormt een schending van de materiële motiveringsplicht.

- Tweede subonderdeel

Verweerder stelt dat overeenkomstig artikel 40bis Vw. de referentiepersoon dient aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 100% van het leefloon. Nergens vermeldt artikel 40bis Vw. de voorwaarden dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en voldoende moeten zijn. Opnieuw lijkt verweerder zich te vergissen en naar voorwaarden uit artikel 40ter Vw. te verwijzen (zie ook eerder). Het enige dat verzoekers vader moest aantonen was dat er voldoende inkomsten zijn om tijdens verzoeker zijn verblijf niet ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Dit heeft hij voldoende aangetoond. - Derde subonderdeel

Verzoeker stelt verder nog het bedrag onvoldoende is voor een gezin van 5 volwassenen. Er is echter geen sprake van een gezin van vijf volwassenen. Dit klopt niet aangezien zowel N. (17 jaar) als N. minderjarig zijn. Zij krijgen voor hen een gezinsbijslag van 482,74 euro (zie stuk 6). Indien verweerder ervan uitging dat slechts een van hen minderjarig was, ging hij uit van de verkeerde gegevens en negeerde hij o.a. het feit dat zij beiden een gezinsbijslag ontvangen. Bovendien verdient N.I ook 462,30 euro per maand via een leercontract (zie stuk 7), zodat zij ook bijdraagt aan het gezinsinkomen. Verweerder vertrekt derhalve vanuit de foute gegevens en komt zo tot een onjuiste conclusie. Dit vormt een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40 bis Vw..

Vierde onderdeel

Verweerder besluit met een algemene zinssnede dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Spanje financieel en/of materieel ten laste was van zijn vader. Verzoeker voegde nochtans betalingsbewijzen van geldstortingen aan hem door zijn vader zodat hieruit kan worden besloten dat zijn vader hem financieel ondersteunde voor verzoeker zich bij hem voegde. Op deze stukken worden helemaal niet ingegaan.

Vijfde onderdeel

Verder stelt verweerder ook dat enkel het oude huurcontract werd gevoegd. De huurprijs van huidige woning bedraagt eveneens 700,00 euro, zodat dit op precies hetzelfde uitkomt als voorheen. Verzoeker

en zijn familie verhuisden in maart 2019. Verweerder kan bezwaarlijk aan verzoeker verwijten dat hij enkel een oud huurcontract voegde. Hij diende echter ten laatste op 04.03.2019 zijn document in te leveren en verhuisde pas na 09.03.2019 (zie stuk 5). Verweerder is blijkbaar op de hoogte van de verhuis. Indien verweerder een zorgvuldig onderzoek had willen voeren, dan had hij dit nieuwe document moeten opvragen. Hij deed dit niet.”

In het vierde onderdeel van het eerste middel stipt verzoeker aan dat de gemachtigde enkel met een algemene zinsnede heeft besloten dat hij niet afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Spanje financieel en/of materieel ten laste geweest te zijn van zijn vader. Hij wijst erop dat hij nochtans betalingsbewijzen van geldstortingen door zijn vader aan hem heeft voorgelegd zodat volgens hem hieruit kan besloten worden dat zijn vader hem financieel ondersteunde voor hij zich bij zijn vader voegde. Hij werpt op dat op die stukken helemaal niet wordt ingegaan.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat op onzorgvuldige en onredelijke wijze zijn onvermogen is beoordeeld. Hij verwijst naar zijn voorgelegde Spaanse documenten, één waaruit blijkt dat hij geen bezittingen had in Spanje in 2018 en één waaruit blijkt dat hij zich nooit heeft ingeschreven op de Spaanse arbeidsmarkt. Verzoeker is het niet eens met het feit dat deze attesten aan de kant worden geschoven door te stellen dat die zijn opgemaakt nadat hij Spanje had verlaten. Wat betreft het attest aangaande het feit dat hij zich nooit heeft ingeschreven op de arbeidsmarkt, benadrukt verzoeker het woord “*nooit*” en zegt dat hieruit kan blijken dat hij dus noch in 2016, noch in 2017 heeft gewerkt. Dat het attest dateert van nadien, doet voor hem geen afbreuk aan het feit dat hij in Spanje geen eigen inkomsten heeft gehad.

Wat betreft het attest aangaande het feit dat hij geen eigendommen heeft in Spanje, meent verzoeker dat zijn staat van behoeftigheid moet aangetoond worden vanaf zijn 21-jarige leeftijd, namelijk vanaf 21 mei 2016 tot aan zijn vertrek naar België. Het attest stelt dat hij op 27 maart 2018 geen eigendommen had verworven. Hij acht het onredelijk of onzorgvuldig te veronderstellen dat hij als 21-jarige in de periode 2016-2017 een eigendom zou verworven hebben en hieruit inkomsten zou gehad hebben waardoor hij zich niet langer in een staat van behoeftigheid bevond.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40*bis*, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

§4, tweede lid:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. (eigen benadrukken)”

In het arrest *Jia* stelt het Hof van Justitie aangaande de term “ten laste” het volgende:

*“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, *Zu en Chen*, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).*

36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23).

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

*40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, *mutatis mutandis*, arrest van 25 mei 2000, *Commissie/Italië*, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”*

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (*in casu* de Spaanse vader) of door zijn echtgenote of geregistreerde partner onder de voormelde voorwaarden. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. *In casu* moet de gemachtigde beoordelen of verzoeker, als familielid in neergaande lijn ouder dan 21 jaar, gezien zijn economische en sociale situatie, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de

Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest *Reyes*, waar verweerder in de nota met opmerkingen ook naar verwijst, stelt het Hof als volgt:

*“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

In dit arrest *Reyes* worden de richtlijnen van het arrest *Jia* bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom beroep wordt gedaan op ondersteuning aangezien de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38/EG het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen “*bijkomend*” acht.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de beslissing tot de conclusie komt dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in Spanje ten laste was van de referentiepersoon, *in casu* de Spaanse vader. Immers, volgens de gemachtigde heeft verzoeker niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en /of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft de stortingsbewijzen moet de Raad evenwel met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde niet verder gaat dan enkel de conclusie dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Spanje financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde gaat in het geheel niet in op de geldstortingen, ondanks het hierboven aangetoonde belang dat het Hof van Justitie aan die geldstortingen hecht. De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing inderdaad niet afdoende gemotiveerd is op dit cruciaal punt.

Verweerder stelt in de nota dat niet kan voorbij gegaan worden aan de eerdere beslissing tot weigering van verblijf volgend op een eerdere aanvraag gezinshereniging in functie van de Spaanse vader waar “*in belangrijke mate*” dezelfde stukken werden bijgebracht en waaromtrent de gemachtigde in die definitieve beslissing heeft geoordeeld dat de stortingsbewijzen te beperkt en te onregelmatig waren opdat kan worden besloten tot een reële afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn vader. Verzoeker kan volgens de gemachtigde niet voorhouden dat diezelfde documenten nu zouden volstaan opdat een reële afhankelijkheid wordt vastgesteld.

De Raad stelt vast dat het betoog van verweerder erop neerkomt dat verzoeker de motieven aangaande de geldstortingen moet zoeken in de eerdere bijlage 20 van 30 november 2018 en aangezien die beslissing definitief is, zou dit moeten volstaan. Verzoeker repliceert ter zitting dat de motivering in de nota, ook onder de vorm van een verwijzing naar de eerdere bijlage 20, te laat is of *a posteriori* en dat wel nieuwe stukken werden voorgelegd bij de aanvraag.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een voor vernietiging vatbare maatregel is die aan de betrokkene moet worden betekend en als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991.

De belangrijkste bestaansreden van de in deze wet opgelegde verplichting bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, *Staelens*; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, *Verdoodt*; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, *Van Snick*).

Een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling kan evenwel ook blijken door een verwijzing naar een ander stuk (bv. een advies of een eerdere of gelijktijdige beslissing). In de relevante rechtsleer leest de Raad dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is : 1) De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 133-134. De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State.).

Ook de Raad van State, in het arrest nr. 213.363 van 19 mei 2011, stelt dat *“de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering [kan] zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.”*

Thans moet de Raad vaststellen dat niet wordt betwist dat de eerdere bijlage 20 aan verzoeker werd ter kennis gebracht, echter hij moet evenwel vaststellen dat de gemachtigde in de huidige bestreden beslissing niet uitdrukkelijk naar die eerdere weigering van verblijf van meer dan drie maanden (eerdere bijlage 20) heeft verwezen en die motieven worden ook niet bijgevalen in de huidige bestreden beslissing. Bijgevolg blijft de Raad van oordeel dat de huidige beslissing niet afdoende is gemotiveerd wat betreft de geldstortingen, noch blijkt een zorgvuldige beoordeling van de voorgelegde stortingsbewijzen, hetgeen blijkens de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie nochtans een zeer belangrijke factor is bij de beoordeling van het ten laste zijn.

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de beoordeling van de geldstortingen zwaarwegend is, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een

lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Vooreerst herhaalt de Raad dat omtrent de voorliggende geldstortingen niet afdoende werd gemotiveerd, noch werden zij zorgvuldig in overweging genomen. De Raad stelt verder vast dat het administratief dossier inderdaad een beëdigde vertaling bevat van het attest getiteld bovenaan "*Registradores de Espana*" afgeleverd door de Spaanse overheid van 27 juli 2018 waarin staat "*situation actuelle selon les données figurant dans la Trésorerie Générale de la Sécurité sociale au 27 juillet 2018, Mr./Mme [naam van verzoeker], né(e) le [geboortedatum van verzoeker] titulaire du numéro de Sécurité Sociale [...] et du Numéro d'Identification d'Etranger (N.I.E.) espagnol [bepaalde code], demeurant à [Spaans adres] ne figure pas et n'a jamais figuré comme inscrit(e) au marché du travail dans un des Régimes du Système de la Sécurité Sociale.*"

De gemachtigde heeft dit correct in de bestreden beslissing weergegeven als een attest waaruit blijkt dat verzoeker zich nooit heeft ingeschreven op de arbeidsmarkt. Met verzoeker is de Raad dan ook van oordeel dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze het stuk buiten beschouwing heeft gelaten om de reden dat het werd opgesteld na zijn vertrek uit Spanje. Door het gebruik van de term "*jamais*" in de beëdigde vertaling, heeft dit stuk duidelijk betrekking op het gehele verleden. Het feit dat verzoeker zich wil vestigen bij zijn vader doet hieraan geen afbreuk.

Ook het attest, eveneens zijnde een beëdigde vertaling, betreffende de registratie van eigendom in Spanje op datum van 27 juli 2018 waaruit blijkt dat verzoeker geen bezittingen heeft op het hele Spaanse grondgebied kan niet op redelijke wijze worden opzij geschoven om de enkele reden dat dit attest dateert van na zijn vertrek uit Spanje en verzoeker zich wil vestigen bij zijn vader. Verzoeker, die 24 jaar is op het ogenblik van de beslissing, heeft een punt waar hij stelt dat het ten laste zijn moet aangetoond worden vanaf de leeftijd van 21 jaar. De bepalingen van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet "*ten laste*" hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen "*ten laste*" te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over "*de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.*" Uit het woord "*of*" blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het "*ten laste*" zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn. De gemachtigde kan dus *in casu*, omdat verzoeker 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag, wel vereisen dat hij aantoonde te hunnen laste te zijn, maar dit vanaf de leeftijd van 21 jaar die verzoeker bereikte in Spanje. De gemachtigde stelt dat verzoeker sedert 13 september 2017 in België is. Blijkens de stukken heeft verzoeker ook de moeite gedaan om een Spaans attest aangaande zijn eigendommen in Spanje voor te leggen. De gemachtigde stelt dat dit attest is opgesteld nadat hij Spanje heeft verlaten en dat hij geen belangen meer heeft in Spanje omdat hij zich wil vestigen bij zijn vader. De Raad ziet niet in hoe het feit dat verzoeker een relatief recent attest heeft voorgelegd en zich wil vestigen bij zijn vader, afbreuk doet aan het attest. Het is immers eigen aan een verzoek tot gezinshereniging bij een referentiepersoon in het land waar deze referentiepersoon is gevestigd, dat men inspanningen moet doen zijn onvermogen in het herkomstland aan te tonen. Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat dit stuk niet op zorgvuldige wijze is gewogen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder nog dat het de gemachtigde niet kan ten kwade worden geduid dat de beweringen van verzoeker niet zonder meer voor waar worden aangenomen, doch dat objectieve stavingsstukken worden vereist, opdat kan worden vastgesteld dat verzoeker in Spanje daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook objectieve stavingsstukken heeft voorgelegd, zoals de Spaanse attesten inzake inkomen en onroerend bezit met beëdigde vertaling. Verweerder heeft in de nota een punt dat men ook beneden de 21 jaar eventueel een eigendom zou kunnen verwerven, eventueel door schenking, doch er mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat het ten laste zijn beneden de 21 jaar impliciet, doch zeker wordt vermoed door de wet. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat het Spaanse attest aangaande "*geen eigendommen*" van 27 juli 2018, voorgelegd door verzoeker, niet beperkt is in de tijd. De Raad herhaalt dat de voorwaarde van onvermogen volgens de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op eerder soepele wijze moet worden toegepast aangezien, zoals hoger geciteerd, een dergelijk bijkomend bewijs in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, het voor die bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7, van richtlijn 2004/38/EG door dit vereiste hun nuttige werking dreigen te verliezen.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde nu eens op onzorgvuldige of niet afdoende wijze dan weer op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd aangaande de vereiste van het ten laste zijn in de mate zoals hierboven toegelicht.

De bestreden beslissing steunt eveneens op het motief dat de referentiepersoon niet afdoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om zijn zoon bijkomend ten laste te nemen.

Verzoeker voert dienaangaande in het derde onderdeel van zijn eerste middel wederom een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op het motief dat overeenkomstig artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet de referentiepersoon moet aantonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk moeten zijn aan 100% van het leefloon. Hij stipt aan dat artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet evenwel nergens vermeldt dat de voorwaarden stabiel, toereikend en voldoende moeten zijn en de gemachtigde zich lijkt te vergissen en naar de voorwaarden van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet verwijst. Indien verzoeker moet aantonen dat zijn vader over voldoende inkomsten beschikt om ervoor te zorgen dat het gezin niet ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, dan stipt verzoeker aan dat de gemachtigde in de beslissing stelt dat het bedrag onvoldoende is voor een gezin van 5 volwassenen. Hij stipt aan dat er echter geen sprake is van een gezin van 5 volwassenen. Hij wijst erop dat zowel Nao. als Nab. minderjarig zijn. Nu de gemachtigde ervan uitging dat slechts een van hen minderjarig was, ging hij uit van verkeerde gegevens, hetgeen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht. Ten overvloede voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift het bewijs dat de referentiepersoon voor de twee minderjarigen gezinsbijslag ontvangt en voegt hij een leercontract toe van het oudste kind om aan te tonen dat zij ook bijdraagt aan het gezinsinkomen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad in de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de vereiste van stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voorwaarden die enkel in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet staan, terwijl thans een gezinshereniging wordt beoogd niet in functie van een Belg maar in functie van een Spaanse vader, woonachtig in België.

Verzoeker wijst er terecht op dat in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet enkel wordt verwezen naar het bewijs van “voldoende” bestaansmiddelen om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit artikel 40*bis*, § 4, van de Vreemdelingenwet blijkt dat, wanneer familieleden een burger van de Unie vervoegen, die in België als werknemer of zelfstandige verblijft, er geen bewijs moet worden geleverd dat deze Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel. Uit artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt wel dat wanneer familieleden een burger van de Unie vervoegen, die in België verblijft op basis van het gegeven dat hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen ‘beschikt’, er een bewijs moet worden geleverd dat deze Unieburger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat familieleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel.

Verzoeker zegt zelf dat hij moet aantonen dat zijn Spaanse vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij lijkt er dus vanuit te gaan dat zijn vader als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zijn verblijf heeft verkregen, en dus de hypothese, zoals voorzien in artikel 40*bis*, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op hen van toepassing is. In dat geval diende de gemachtigde inderdaad uit te gaan van een juiste feitenvaststelling. In de bestreden beslissing worden de bestaansmiddelen te laag geacht voor een gezin bestaande uit 5 volwassenen en 1 kind. In het administratief dossier zit een stuk aangaande het onderzoek van de reële hoofdverblijfplaats met een onderdeel over de “bijkomende woonstvaststelling”. Hierin worden de geboortedata van de gezinsleden weergegeven die op hetzelfde adres wonen. Uit de vermelde geboortedata blijkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er inderdaad geen situatie voorlag van 5 volwassenen en 1 minderjarig kind, doch van 4 volwassenen en 2 minderjarigen. Verzoeker heeft dus terecht aangevoerd dat de gemachtigde van een verkeerde feitenvaststelling is uitgegaan. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Wat betreft dit derde onderdeel van het eerste middel stelt verweerder in de nota dat zelfs indien de kritiek van verzoeker gegrond zou worden geacht, de bestreden beslissing afdoende wordt ondersteund door het motief dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bijgevolg heeft de kritiek van verzoeker uitsluitend betrekking op een

niet-determinerend gedeelte van de motivering, hetgeen niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder dus in de nota geen verweer biedt tegen de vaststelling van verzoeker dat ten onrechte naar voorwaarden werd verwezen, zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en geen verweer biedt tegen de verkeerde feitenvaststelling aangaande de samenstelling van het gezin. De Raad heeft evenwel *supra* vastgesteld dat de gemachtigde het ten laste zijn ook niet op zorgvuldige, afdoende en redelijke wijze heeft beoordeeld.

Het eerste middel is, enkel in de aangegeven mate, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES